

2. påskedag

Salmevalg

Tag det sorte kors fra graven

Jesus lever, graven brast

Opstandne Herre, du vil gå

Hvad er det at møde den opstandne mester

Tænk, at livet koster livet

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Samme dag var to af disciplene på vej til en landsby, som ligger tres stadier fra Jerusalem og hedder Emmaus; de talte med hinanden om alt det, som var sket. Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem. Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham. Han spurgte dem: "Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?" De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: "Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?" "Hvad da?" spurgte han. De svarede: "Det med

Jesus fra Nazaret, som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket – hvordan vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham. Og vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete. Og nu har nogle af kvinderne iblandt os forfærdet os; de var tidligt i morges ude ved graven, men fandt ikke hans legeme og kom tilbage og fortalte, at de i et syn havde set engle, som sagde, at han lever. Nogle af dem, der er sammen med os, gik så ud til graven og fandt det sådan, som kvinderne havde sagt, men ham selv så de ikke.”

Da sagde han til dem: ”I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne havde talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?” Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod i alle Skrifterne.

De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre. Men de holdt ham tilbage og sagde: ”Bliv hos os! Det er snart aften og

dagen er allerede gået på hæld.” Så gik han med ind for at blive hos dem. Og mens han sad til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det. Da åbnedes deres øjne, og de genkendte ham; men så blev han usynlig for dem. De sagde til hinanden: ”Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?”

Og de brød op med det samme og vendte tilbage til Jerusalem, hvor de fandt de elleve og alle de andre forsamlet, som sagde: ”Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.” Selv fortalte de, hvad der var sket på vejen, og hvordan de havde genkendt ham, da han brød brødet.

Prædiken

Hvad vil det sige at møde den genopstandne Jesus?

Det betyder det samme for os i dag, som for to disciple på vandring til Emmaus: de er faret vild i deres sorg og ensomhed, og de er på vej væk fra det liv, som de har mistet troen på. Og midt i deres vildfarelse møder de den

genopstandne Jesus. Han lukker livet op for dem igen, og han lader dem erfare kraften i fællesskabet. Og med ét ved disciplene, hvad de vil, for Jesus har åbenbaret et stykke af sandheden for dem.

Påskeberetningen om den tomme grav, som vi hørte i går, sluttede med angst. Kvinderne flygtede bort fra graven og var bange.

Angsten og usikkerheden har splittet disciplene, og de flakker nu alle om som får uden mål.

Det er så godt at gå, når man er frustreret, gal eller ked af det. Jeg husker situationen, fra jeg var en ung dreng, at når jeg blev gal på familien, så tog jeg mine sko, smækkede hårdt med døren – så jeg var sikker på, de kunne høre, at jeg var gal, og så gik jeg en runde i kvarteret. Mens jeg gik, skete der altid det samme: Jeg glemte, at jeg var gal; og jeg blev ked af, at jeg havde vendt ryggen til familien. Når jeg så kom hjem, så var det svært at lade som om, at jeg stadig var gal. Jeg mødte ikke Jesus på min runde i kvarteret, men jeg opdagede altid, at det føltes forkert at vende ryggen til familien.

De to disciple er på vej væk fra Jerusalem, fordi de er fortvivlede. De øde veje rundt om Jerusalem er et symbol på vildfarelse, og et symbol på, at disciplene ikke ved, hvad de skal stille op med deres sorg. Sorgen og fortvivlelsen har gjort dem ensomme. Og de er ikke blot på vej væk fra deres venner i Jerusalem, de er også på vej væk fra sig selv, fra sandheden og fra livet.

De er på vej væk fra sig selv i den forstand, at de har vendt ryggen til det, de troede på: at Jesus skulle forløse Israel. Med den tro er de kommet til Jerusalem, at Jesus skulle befri Israel fra besættelse og undertrykkelse. Men på deres vandring får de en ny tro, for de møder Jesus, der først forklarer dem vildfarelsen i deres tro og bagefter viser dem, hvad troen på Jesus som Guds søn rent faktisk betyder. Det sker, da Jesus bryder brødet, takker for det og deler det med disciplene.

Disciplene har måltidsfællesskab med Jesus. Ind til det tidspunkt har de ikke været i stand til at genkende den fremmede. Men da de spiser i fællesskab, husker de deres oplevelser med Jesus. Og først da genkender de ham.

At det er en *genkendelse* er ganske afgørende. Genkendelse betyder nemlig to ting: På den ene side, at de husker Jesus fra før korsfæstelsen, og på den anden side betyder genkendelsen, at de *anerkender* Jesus som den korsfæstede og genopstandne, og som den der viser os, hvad sandt fællesskab er.

På mine vildfarelser rundt i kvarteret ved mit barndomshjem følte det forkert at vende ryggen til familien. Jeg tror der ligger en længsel efter nærvær og fællesskab dybt i os alle. Og det er den længsel, Jesus gennem hele sit liv vækkede til live hos dem, han mødte. Og det er også nærværet og fællesskabet, der er betydningsfuldt efter Jesu opstandelse. I stedet for at gemme oplevelsen for sig selv, føler de to disciple sig nemlig straks nødsaget til at skynde sig tilbage til Jerusalem. Tilbage til stedet, hvor deres venner er. Deres venner, som de vendte ryggen. For at fortælle dem, hvad de har oplevet: Nemlig fællesskab med Jesus Kristus. For Jesu genopstandelse betyder i sig selv ingenting, hvis ikke det er et kald til fællesskab. I fortællingen om disciplene,

der genkender Jesus på en kro i Emmaus, er fællesskabet symboliseret ved måltidet. Og måltidet er et stærkt symbol på fællesskab. Men måltider kan også være et symbol på det modsatte. For hvem er indbudt til måltidet? Hvem har retten til at sidde til bords med hvem?

Da Jesus delte brødet med disciplene i Emmaus, huskede disciplene måltider med tolderen Zakæus, som blev anset for en landsforræder, de huskede måltider med ”toldere og syndere”, de huskede måltider med udstødte og spedalske; og måske huskede de, hvordan de dengang skulle overvinde sig selv, når de sad til bords med prostituerede og dæmonbesatte. De mennesker, andre ikke ville røre med en ildtang, fandt en plads i fællesskabet omkring Jesus.

Og det er den virkelighed, der går op for os i påsken. At Jesus lider, pines og dør for det fællesskab, og at Gud sætter sin vilje bag det fællesskab ved at vise, at Jesus før og efter korsfæstelsen og opstandelsen er den samme.

Og det er vores virkelighed i dag. I kirken, hvor hele verden er indbudt til liv i fællesskab, og i livet, for menigheden er

usynlig. Menigheden er der, hvor vi deler brødet med hinanden, hvor vi har måltidsfællesskab i kærlighedens ånd. Det vil sige netop det måltidsfællesskab, hvor alle er indbudt. Hele Jesu liv og virke drejede sig nemlig om én enkelt ting: Om retten til at være her. Hvad disciplene opdager i Emmaus er, at retten til at være her ikke kun gælder dem selv, den gælder hvert eneste menneske, den gælder i hver eneste sindstilstand, og den gælder i hver eneste afkrog i verden. Og i den sandhed finder disciplene sig selv igen. At retten til at være her betyder, at vi må åbne op for fællesskabets mulighed, at vi må lukke andre ind i vores fællesskab, at vores længsel finder et hjem i fællesskabet, og at vi også møder os selv, når vi møder vores næste.

Ligesom jeg fandt mig selv igen, da jeg huskede min familie. Ofte skal vi af sted på mange vildfarelser, før vi opdager, at vi finder os selv i fællesskabet, at vi finder os selv i det fællesskab, hvor vi har retten til at være, og hvor vi giver andre retten til at være. I det fællesskab, hvor vi *anerkender* den anden, ligesom disciplene i Emmaus

anerkendte Jesus i samme øjeblik, som de genkendte Jesus. Men baggrunden for, at vi til fulde forstår det, er at Jesus, Guds søn, først kommer til os. At vi anerkendes af Gud, at Gud giver os retten til at være her.